

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Kutnie sprostował świadectwo pracy G. K., wystawione przez pozwanego Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. Oddział (...) z siedzibą w Ł. w dniu 5 września 2016 roku w zakresie punktu 1 poprzez zastąpienie daty ustania stosunku pracy wpisanej jako 3 września 2016 roku, datą 30 września 2016 roku.

Ponadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4746,56 złotych tytułem wynagrodzenia za skrócony okres wypowiedzenia od dnia 4 września 2016 do 30 września 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od 1.10.2016 roku do dnia zapłaty. W kolejnych punktach Sąd oddalił powództwo w pozostałej części, nie obciążył powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego, orzekł o rygorze natychmiastowej wykonalności i obowiązku zwrotu kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy oparł się na następujących ustaleniach.

Powód G. K. z dniem 28 maja 2012 r. został powołany na stanowisko Zastępcy Kierownika (...) Biura Powiatowego (...) Oddziału (...) Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy. Od marca 2016 r. do 2 czerwca 2016 r. przebywał na zwolnieniu chorobowym. Pismem z dnia 29 lutego 2016 r., doręczonym pocztą w dniu 16 marca 2016 r. powód G. K. został odwołany ze stanowiska. Pismem z dnia 01 czerwca 2016 r. doręczonym powodowi w tym samym dniu, pozwany złożył oświadczenie, że stosunek pracy zostanie rozwiązany z upływem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 30 września 2016 r. Pozwany udzielił powodowi należny urlop wypoczynkowy, a w pozostałym zakresie powód został zwolniony z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Pismo z dnia 01 czerwca 2016 r. zostało wręczone powodowi przez dyrektora pozwanego P. J. w obecności E. S., G. K. i P. J. (2) nie rozmawiali na temat daty zakończenia okresu wypowiedzenia. Pismem z dnia 07 czerwca 2016 r., doręczonym powodowi pocztą dnia 21 czerwca 2016 r. zatytułowanym (...) pozwany wskazał, że w nawiązaniu do wcześniejszej informacji o terminie zakończenia okresu wypowiedzenia poinformował powoda, że w związku z odwołaniem powoda ze stanowiska Zastępcy Kierownika (...) Biura Powiatowego (...) Oddziału (...) Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z dniem 16 marca 2016 r. i zakończeniem usprawiedliwionej nieobecności w pracy w dniu 02 czerwca 2016 r. pozwany oświadczył, że stosunek pracy zostanie rozwiązany z upływem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 03 września 2016 r., a nie jak wcześniej podano na dzień 30 września 2016 r.

W piśmie z dnia 31 sierpnia 2016 r. powód sprzeciwił się jednostronnemu skróceniu okresu wypowiedzenia przez pracodawcę. Wskazał, że strony podpisując pismo z dnia 01 czerwca 2016 r. ustaliły dłuższy i korzystniejszy okres wypowiedzenia niż zostało to przewidziane przepisami kodeksu pracy.

W dniu 05 września 2016 r. pozwany wystawił świadectwo pracy, z którego wynikało, że powód był zatrudniony w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (...) Oddział (...) Biuro Powiatowe w okresie od dnia 15 kwietnia 2002 r. do dnia 03 września 2016 r. w wymiarze pełnego etatu ostatnio na stanowisku zastępcy kierownika Biura Powiatowego, a stosunek pracy ustał w wyniku odwołania na podstawie art. 30 § 1 pkt. 2 kp w zw. z art. 70 § 1 kp. Świadectwo pracy zostało doręczone powodowi pocztą w dniu 08 września 2016 r.

W piśmie z dnia 12.09.2016 r. pracodawca wskazał, że odwołanie powoda ze stanowiska Zastępcy Kierownika Biura Powiatowego w trakcie usprawiedliwionej nieobecności w pracy skutkowało wstrzymaniem rozpoczęcia biegu okresu wypowiedzenia do czasu ustania przyczyny usprawiedliwionej nieobecności w pracy, a zatem do dnia zakończenia zwolnienia lekarskiego, tj. do dnia 02.06.2016 r.

Pismem z dnia 12 września 2016 r. powód wniósł do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 05 września 2016 r. w zakresie ustalenia ustania stosunku pracy na dzień 30 września 2016 r. Pracodawca odmówił sprostowania świadectwa pracy powoda.

Pracodawca nie wypłacił powodowi wynagrodzenia za okres od dnia 03 września 2016 r. do dnia 30 września 2016 r.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd uznał, że powództwo jest uzasadnione co do zasady.

Sąd przytoczył treść przepisów Kodeksu pracy, dotyczących stosunku pracy z powołania oraz podkreślił, że inaczej niż w przypadku umownego stosunku pracy, w którym z mocy art. 41 kp pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę w czasie urlopu pracownika, a także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, odwołanie ze stanowiska może nastąpić także w okresie urlopu lub usprawiedliwionej nieobecności w pracy. W takiej jednakże sytuacji bieg wypowiedzenia rozpoczyna się dopiero po upływie tego okresu. Oznacza to, że okres wypowiedzenia zaczyna się później niż w chwili odwołania. W przedmiotowej sprawie sporu nie budziła okoliczność, że powód w dniu 1 czerwca 2016 r. odebrał pismo pracodawcy, w którym pozwany oświadczył, że w związku z odwołaniem ze stanowiska Zastępcy Kierownika (...) Biura Powiatowego (...) Oddziału (...) Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa stosunek pracy zostanie z nim rozwiązany z upływem 3- miesięcznego okresu wypowiedzenia, który miał upłynąć w dniu 30 września 2016 r. Strona pozwana nie wykazała, aby pracodawca oświadczenie to skutecznie cofnął i to dodatkowo za zgodą powoda. Z kolei powoływanie się przez pracodawcę na błąd i ewentualne uchylenie się od skutków tego oświadczenia – w ocenie Sądu Rejonowego było nieskuteczne. Sąd odwołał się do treści art. 84 kc i uznał, że w rozpoznawanej sprawie brak było przesłanek do uznania, iż strona pozwana skutecznie uchyliła się od skutków oświadczenia o rozwiązaniu z powodem stosunku pracy w zakresie daty zakończenia okresu wypowiedzenia. Trudno jest przyjąć, że oświadczenie pracodawcy z dnia 1 czerwca 2016 r. było dotknięte błędem i nie sposób założyć, aby pismo z dnia 1 czerwca 2016 r. miało charakter oświadczenia wiedzy, a nie woli pracodawcy.

Istota sporu w ocenie Sądu sprowadzała się do rozstrzygnięcia okoliczności, czy okres wypowiedzenia powoda kończył się z dniem 30 września 2016 r. czy też w dniu 3 września 2016 r. Biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne sprawy, w ocenie Sądu Rejonowego nie sposób uznać, że oświadczenie woli P. J. z dnia 1 czerwca 2016 r. o rozwiązaniu z powodem stosunku pracy z dniem 30 września 2016 r. nie wywołało żadnych skutków prawnych lub miało jedynie charakter informacyjny. Zgodnie z art. 60 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny (oświadczenie woli). Wola osoby skierowana na wywołanie zamierzonego skutku prawnego związanego z daną czynnością prawną może być uzewnętrzniona w każdy dowolny sposób, ujawniający tę wolę tak, że staje się dostatecznie zrozumiała dla adresata oświadczenia woli, czyli również w sposób dorozumiany. Czynność prawna jest dokonana przez fakty konkludentne, jeżeli wyrażają one niewątpliwą treść oświadczenia woli, co wynika z całokształtu okoliczności towarzyszących składaniu tego oświadczenia.

Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy nie istnieją podstawy do przyjęcia, że oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy stosunku pracy z powodem z dniem 30 września 2016 r. zostało skutecznie cofnięte, gdyż pracodawca nigdy nie cofnął tego oświadczenia woli. Nadto co istotne w ocenie Sądu, powód nigdy nie wyraził zgody, ani wprost, ani przez czynności konkludentne na cofnięcie tego oświadczenia, w piśmie z dnia 31 sierpnia 2016. wyraził sprzeciw skróceniu okresu wypowiedzenia przez pracodawcę. Sąd wskazał, że pracodawca w momencie zorientowania się o możliwości wcześniejszego rozpoczęcia biegu wypowiedzenia próbował niejako skrócić okres wypowiedzenia poprzez „sprostowanie” swojego wcześniejszego oświadczenia – jednakże w ocenie Sądu takie działanie nie odniosło żadnego skutku prawnego w stosunku do wcześniej złożonego oświadczenia pracodawcy. W konsekwencji powództwo o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie daty ustania stosunku pracy powoda podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie natomiast z art. 70 § 2 zd. drugie kp w okresie wypowiedzenia pracownik ma prawo do wynagrodzenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem. Ponieważ pracodawca nieskutecznie cofnął oświadczenie o ustaleniu końca okresu wypowiedzenia na dzień 30 września 2016 roku, to powodowi przysługuje wynagrodzenie za skrócony

jego okres. Wobec powyższego Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 4.746,56 tytułem wynagrodzenia za skrócony okres wypowiedzenia od dnia 04 września 2016 r. do dnia 30 września 2016 r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 01 października 2016 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako nieuzasadnione.

Wyrokowi w części zasądzającej należność na rzecz powoda, w trybie art. 477² § 1 kpc Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 102 kpc nie obciążając powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego.

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dn. 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. poz. 623 z 2016) i nakazał ściąganie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 238 zł tytułem nieuiszczonej opłaty stosunkowej od pozwu w części uwzględniającej powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając go w części, tj. w punktach 1,2,5 i 6 i zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i nieuzasadnione zdeprecjonowanie zeznań świadka P. J. (4) i w konsekwencji przyjęcie, że informacja zawarta w piśmie z dnia 1 czerwca 2016 roku co do daty zakończenia stosunku pracy nie miała wyłącznie charakteru informacyjnego, lecz stanowiła oświadczenie woli pracodawcy, przedłużając okres wypowiedzenia – co w konsekwencji doprowadziło do uwzględnienia powództwa.

W oparciu o powyższy zarzut, strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja okazała się uzasadniona.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis ten wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów, której ramy wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

W rozpoznawanej sprawie, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji błędnie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz nieprawidłowo uznał, że pismo z dnia 1 czerwca 2016 roku stanowiło oświadczenie woli pracodawcy o przedłużeniu okresu wypowiedzenia.

Chronologia zdarzeń w tej sprawie wskazuje, że powód został odwołany ze stanowiska na mocy aktu odwołania z dnia 29 lutego 2016 roku. Ponieważ powód był na zwolnieniu lekarskim, bieg okresu wypowiedzenia rozpoczynał się od dnia następnego po ustaniu niezdolności do pracy, czyli od 3 czerwca 2016 roku.

Słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że przy stosunku pracy z powołania, nie mają zastosowania przepisy dotyczące terminu rozpoczęcia, biegu i zakończenia okresu wypowiedzenia (art. 30 § 2¹ kp). Dlatego też, jeżeli powód wrócił do pracy w dniu 3 czerwca 2016 roku, to trzymiesięczny okres wypowiedzenia rozpoczął bieg w tym dniu i zakończył się w dniu 3 września 2016 roku, o czym powód doskonale wiedział.

Analiza treści dokumentu z dnia 1 czerwca 2016 roku wskazuje na jego informacyjny charakter, a nie na oświadczenie woli.

Strony nie negocjowały jakichkolwiek zmian w kwestiach związanych z wypowiedzeniem, tym bardziej nie negocjowały zmiany okresu wypowiedzenia. Sąd Okręgowy podkreśla, że strony łączył stosunek pracy z powołania, który rządzi się innymi regułami, niż umowa o pracę. Pracownik zatrudniony na podstawie powołania ma znacznie mniej możliwości w kreowaniu stosunku pracy, bowiem stosunek ten jest zwykle uregulowany przepisami odrębnymi.

Pismo z dnia 1 czerwca 2016 roku wskazuje wprost, że w związku z odwołaniem powoda oraz zakończeniem nieobecności w pracy w dniu 2 czerwca 2016 roku, stosunek pracy zostanie rozwiązany z upływem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Błędnie określono ten trzymiesięczny termin na dzień 30 września 2016 roku.

Skoro bowiem wiadomo jest, że okres wypowiedzenia liczony jest od dnia powrotu powoda po zwolnieniu lekarskim, czyli od dnia 3 czerwca 2016 roku, to termin 3 miesięcy upływał w dniu 3 września 2016 roku, a nie, jak błędnie napisano – w dniu 30 września 2016 roku.

Powyższa pomyłka została sprostowana przez stronę pozwaną pismem z dnia 7 czerwca 2016 roku, które również miało charakter informacyjny. Nie było to cofnięcie oświadczenia woli, jak próbuje wywodzić Sąd Rejonowy.

Podsumowując uznać należy, że stosunek pracy z powołania rozwiązał się z dniem 3 września 2016 roku i powództwo o sprostowanie świadectwa pracy oraz o wynagrodzenie było bezzasadne.

Sąd Okręgowy nie stracił także z pola widzenia jeszcze jednej okoliczności, a mianowicie postawy powoda, który nie zareagował na całą sytuację od razu, lecz dopiero z końcem sierpnia, kiedy to jego plany zawodowe nie potoczyły się tak, jak sobie zakładał. W ocenie Sądu Okręgowego, powód celowo wykreował wówczas teorię o wydłużeniu mu okresu wypowiedzenia, aby jak najdłużej utrzymać status pracownika u pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w oparciu o art. 386 § 1 kpc orzekł jak w sentencji.